

Els Chatti Alans (catalans), segons Isaac Newton

Andreu Marfull Pujadas

3 d'agost de 2022

Al llibre *LA VÍA CRONOLÓGICA (2020, La Tempestad)* es va indicar que les històries dels reis visigots, merovingis i carolingis, vinculats (segons la tradició i diversos estudis) amb el llinatge de Jesús a través de Maria Magdalena, estaven relacionades amb la dels comtes catalans. Ho estaven a través dels Exiliarques de Babilònia, els prínceps-reis jueus de Narbona, que apareixen en temps (oficial) de l'arribada dels sarraïns a Hispània. Ells, els exiliarques, es coneixen com a descendents del rei David, el bíblic. Això és oficial tot i que gairebé ningú en sigui conscient. És a dir, s'apuntava a un fil duplicat de la història entre ambdós esdeveniments, per un costat el dels sarraïns i el dels exiliarques en temps dels comtats catalans i carolingis, i, per l'altre, el dels visigots i els francs merovingis. Tècnicament, significa que s'assimila als comtes catalans a poders jueus i visigots de gran poder militar i a una poderosa autoritat simbòlica, de la casa del rei David, i aquests són també sarraïns, i, de la mateixa forma, s'assimila als francs amb poders agermanats amb els jueus i els visigots, podent ser també invasors. La recerca que ho suporta és la *Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskiy*, ja que demostra que tota la història anterior al segle XVIII dC s'ha dilatat a base de múltiples duplicitats a mida que s'escribia (i es manipulava) la història oficial, juntament amb la "sagrada".

Però això no és tot. Al llibre citat es deia, també, que la batalla de Poitiers (any oficial de 732) en què Carles Martell fa retrocedir als sarraïns, era un reflex de la batalla dels Camps Catalàunics (any oficial de 451), entesa gairebé dos segles enrere. Per situar al lector o lectora, recordar que amb Poitiers es creen els primers passos per la creació de la "Marca Hispànica" que dona origen als comtes catalans i a l'Imperi Carolingi, i amb els Camps Catalàunics es consolida el llinatge visigot que ocupa Hispània i neix el regne Franc. A Poitiers els protagonistes són els reis carolingis, i als Camps Catalàunics els reis protagonistes seran els merovingis, que "neixen" poc després, i els visigots. Les coincidències són importants. A més, al binomi Narbona-Tolosa (en què tot seguit entra Barcelona) apareixen, primer, els visigots, i després els comtes catalans en una història sorprenentment paral·lela a la dels poders jueus (els exiliarques). I el que és també prou significatiu: a Narbona apareix el primer regne visigot, i després el primer poder comtal català, aquest segon en paral·lel al poder reial jueu, i, abans (segons la història oficial) el primer arquebisbat cristià que domina aquest territori "romà". Tot sembla una casualitat, però les "ulleres neocronològiques" ajuden a veure-hi una altra explicació.

Aquesta història és prou interessant com per seguir-hi el fil, però no es va treballar gaire més al llibre *LA VÍA CRONOLÓGICA* perquè el tema principal era la història sagrada universal i la seva manipulació integral, no el cas específic dels exiliarques i els comtes catalans. És a dir, tracta una història sagrada que no només apunta a una manipulació entre Poitiers i els Camps Catalàunics, sinó a una altra de molt més monumental.

Però d'ençà al 2020 el treball ha seguit el seu fil, doble, i ha avançat. Per un costat, amb la implicació d'en Daniel Bellò, que obre el blog "*La Història Usurpada*" (amb qui comparteixo recerca des de fa anys) i es topa amb el fil dels "catalauni", que diverses fonts fan presents en temps de la batalla dels Camps Catalàunics i, segons diverses interpretacions, pot ser que siguin l'arrel dels catalans. Fins i tot, es dona a entendre que ells van estar del cantó gal i romà (i visigot) que es diu que venç als Huns, comandats per Àtil·la. Així, es crea un fil narratiu atractiu per als catalans, assimilant-los amb uns "irreductibles gals" (com Astèrix i Obèlix) que "es resisteixen ara i sempre a l'invasor" (en aquest cas tàrtar), i rep força acceptació (si bé essent estrictes amb la realitat és que aquesta acceptació és molt relativa). Per un altre costat, però, la Nova Cronologia de Fomenko i Nosovskiy, que és el fonament científic de la recerca del llibre *LA VÍA CRONOLÓGICA*, apunta en una altra direcció. Diu que els comtes catalans venen de l'Orient, com tots els poders indoeuropeus que ocupen Europa al llarg de la història (amb el permís dels celtes i d'altres pobles assimilats, dels qui en sabem ben poc). En aquest sentit els poders visigot i jueu són compatibles amb aquesta línia, però no la versió gal·la catalàunica. Així mateix, la recerca es topa amb el gran treball d'*Arthur Zuckerman*, que el 1972 publica un llibre en què descobreix les duplicitats entre els exiliarques de Narbona i Tolosa amb els comtes cristians equivalents (principalment els catalans), i apunta a una manipulació de la història, en què (sense dir-ho obertament) els poders jueus han estat substituïts de forma deliberada per poders cristians. Aquesta història ve donada de la mà dels *Kalonimus, que en un altre treball complementari es vincula a Cristòfor Colom*. Aquest corrent jueu, tot i no tenir cap ressò públic, interessa a determinades persones, com a en *Josep Bastardas*, qui en fa una recerca equivalent des de fa anys (i des de fa més d'un any comparteix inquietuds amb la visió neocronològica). Però no és l'únic, segurament perquè el tema és controvertit i altament sensible per a la consciència històrica que defineix les nostres identitats, la idea cristiana d'Occident i els llibres sagrats (la Bíblia i tot el seu imaginari).

Tota aquesta recerca, però, és benvinguda, si ajuda a lligar caps. Les dues recerques, la d'en Daniel i la pròpia, sembla que conflueixen. Vegem-ho:

- Teodoric I de Narbona i Tolosa, visigot, mor a la batalla dels Camps Catalàunics l'any oficial 451 dC, després que el llinatge visigot arribés a Barcelona de la mà del seu germà o cunyat (no es sap el vincle realment), de nom Ataülf, que estableix allà el palau reial visigot. Ataülf és fill del primer rei visigot (Alaric) i es casa amb la Gal·la Plàcidia, filla de l'emperador romà i nascuda a Constantinoble. Vaja, és una "princesa" que, tot sigui dit, posa nom a la principal plaça del Call Jueu de Barcelona. I es casen a Narbona.
- Teodoric I de Narbona i Tolosa, oficialment franc, mor a una batalla a Panònia, l'any 793 oficial, contra els Avars. Però en Zuckerman estableix que no és franc sinó jueu exiliarca. En realitat es diu Makir i és el primer exiliarca jueu, de nom Teodoric, que vol dir "rei del poble". És del llinatge del rei David bíblic, i nascut a Babilònia. El seu fill (això torna a ser oficial) és Sant Guillem de Gel·lona, que es creu el té amb la filla de Carles Martell, Alda, i l'any oficial 801 capturen Barcelona. És a dir, casa també amb una princesa, i es creu que s'uneixen a Narbona, on hi té la capital.

Com es veu, aquest paral·lelisme és espectacular, i ho seria més si el Teodoric I visigot fos també Ataülf. I podria ser-ho, perquè Teodoric és un “àlies” i una denominació llatinitzada, cosa que era molt comuna a l'antigor (em refereixo a posar diversos noms al mateix personatge segons les fonts i l'autor dels textos).

Així mateix, una altra obra sembla que ajuda a aclarir com cal entendre els poders comtals catalans, i la història triplicada dels poders visigots, cristians i jueus. Recentment s'ha estudiat de nou el llibre *OBSERVATIONS upon the PROPHECIES of DANIEL, and the APOCALYPSE of St. JOHN* (“Observacions sobre les profecies de Daniel i l'Apocalipsi de Sant Joan”), de 1733, de n'Isaac Newton. Aquest llibre és cabdal per la Nova Cronologia, tal com s'apunta a LA VIA CRONOLÒGICA, però faltava fer-li un estudi més a fons. El llibre es mereix una contextualització però aquí, per no perdre el fil dels “catalauni”, es diu només que es tracta d'un llibre “encriptat” que ve a dir com s'ha d'interpretar la Bíblia i ubicar-la a l'Edat Mitjana, en la línia neocronològica de Fomenko i Nosovski (i d'un servidor). En aquest llibre es diu que tots els gots venen de l'actual Europa de l'est, i els visigots de Panònia, i parlaven el mateix idioma. Diu, literalment (aquí traduït):

ostrogots, visigots, vàndals, gèpides, llombards, borgonyons, alans, etc. tots estaven d'acord en les seves maneres, i parlaven la mateixa llengua.

Els fa a tots gots i hi destaca que els vàndals i els alans es van unir i van ocupar Espanya i el nord d'Àfrica, a l'inici del segle V, abans que hi arribessin els visigots. Però afegeix:

els reis dels vàndals s'anomenaren reis dels vàndals i dels alans; com es pot veure a l'Edicte de Hunneric recitat per Víctor en la seva persecució vandàlica. En conjunció amb els Chatti, aquests alans van donar el nom de Cathalaunia, o Cath-Alania, a la província que encara s'anomena així. Aquests alans també tenien entre ells Gèpides; i per tant els Gèpides van arribar a Panònia abans que els alans la deixessin. Allà es van sotmetre als huns fins a la mort d'Àtila l'any 454 dC, i finalment van ser conquerits pels ostrogots.

Vet aquí l'arrel dels “Catalaunis” (els catalans), que eren mig Chatti i mig Alans i eren una part dels anomenats vàndals que des de l'Orient ocupen Occident. Els alans venen de la mar Càspia, i després arriben fins a Crimea, per acabar entrant a Europa Occidental (com els Huns), mentre que els visigots, amb els Ostrogots, es diu que també venen d'allà a prop, de les estepes de l'actual Ucraïna. I els Chatti? això no ho explica en Newton, però [els historiadors els ubiquen prop dels Camps Catalaunics](#), i en saben ben poc. En aquest sentit, respecte a la batalla dels Camps Catalaunics convé aclarir que, oficialment, l'exèrcit gal i romà que frenà els huns d'Àtil·la també comptava amb els alans, visigots, borgonyonesos i d'altres pobles gots, de la mateixa forma que els huns, que lluitaven amb els gèpides, els escites, els avars, els ostrogots i molts d'altres. És a dir, va ser una gran lluita entre “germans”, no pas una lluita entre els pobles originals i els invasors. Això és important, ja que trenca estereotips i ajuda a veure-hi la lluita tàrtara que precedí al repartiment dels territoris. Així mateix, què diu Newton dels Camps Catalaunics? Doncs diu que la Gàl·lia estava ocupada pels alans i es va produir una rebel·lió als camps citats, on es diu que hi havia els alans i els chatti. Concretament Newton diu:

Aetius i els reis bàrbars de Gàl·lia van venir a aixecar el setge, i van vèncer els huns en una batalla molt memorable, l'any 451 dC, als *campis Catalaunicis*, anomenats així d'aquests alans mixtos amb els Chatti. La regió s'anomena ara Campània o Xampanya.

És a dir, el lloc de la batalla rep el nom on eren els “catalaunis”, mig huns i mig chatti. I no deixa clar de quin bàndol estaven si bé sembla que del d'Àtil·la. En tot cas, eren invasors, vàndals, com els hongaresos, que són mig huns i mig avars (com reconeix la història oficial). Aquesta lluita es deu a la gran superioritat dels tàrtars que, al llarg de l'Edat Mitjana (oficialment al llarg dels segles però neocronològicament en poc temps) ocupen Euràsia i el nord d'Àfrica.

Fins aquí es veu que, segons aquestes fonts, els catalans no eren poders gals sinó tàrtars, amb el punt i apart dels chatti, que resten misteriosos, ... com els jueus exiliarques. En aquesta línia, on cal ubicar els jueus? eren els chatti? Pot ser, però per entendre-ho bé cal posar-se ulleres neocronològiques (i això demana molta feina i una bona dosi de pragmatisme amb la història oficial). Així mateix, aquí se'n fa un tast. [Estudis del segle XIX i XX conclouen que els Chatti, o Khatti, també Hatti, eren els Hitites que cita la Bíblia](#), que es creu venien d'Anatòlia en temps de l'Egipte dels Faraons i Babilònia, i s'estableixen a Canaan en temps d'Abraham. De fet, ells venen les terres d'Hebron on Abraham enterra la seva dona Sara, qui casa amb el Faraó d'Egipte. I d'aquell sepulcre neix el temple del llinatge del poble d'Israel. Són contemporanis i protagonistes en temps, per exemple, del faraó Akenaton. I què es va fer d'ells? Es diu que desapareixen amb la invasió de l'Orient Mitjà per part dels “pobles de la mar” després que Moisés sortís d'Egipte. I... això encaixa amb els fets de l'Alta Edat Mitjana? I tant, perquè es van estendre per la “Tartària” i Babilònia, i fins a Occitània (Gòthia) després de passar per la Gòthia de Crimea, com els vàndals. I això, per molt que costi de creure, no va passar fa milers d'anys, sinó a l'imaginari actual de l'Edat Mitjana, tal com hi apunta (i ho demostra, tot i no tenir respostes per tot, lògicament) la Nova Cronologia. De fet, tal com ho explica Newton, al situar les profecies bíbliques, precisament, a l'Edat Mitjana.

Fent una lectura neocronològica addicional, resultat d'aquesta invasió neix l'Imperi Carolingi, aliat amb els poders romans originals (que poc tenen a veure amb els romans oficials), coronant “bèsties” tal com es profetitza al text sagrat. I el Regne d'Israel, el de Canaan, cal entendre'l obra de l'Orde del Temple de Salomó (de qui Newton ni en parla, curiosament). I sí, en el cas dels templers també cal veure-hi salts cronològics, com el dels tàrtars, que han estat duplicats en diverses històries (babilonis, perses, tàrtars i pobles de la mar, turcs, mongols...) del seu llinatge, el de Gengis Khan, i les seves aliances matrimonials amb tots els pobles del món, tal com Moisés proclamà. Aquesta lluita és la de l'Apocalipsi, escrita en clau profètica per ocultar la història real i fer-la... sagrada, en tots els sentits, tant en el sentit sagrat religiós com en el sagrat historiogràfic, si bé poc a poc es va mostrant tal com van ser: brutals i fascinants alhora, tenyides de llegenda manipuladora, per legitimar el poder reial (i espiritual) temorós de ser reconegut com a invasor.

I, a mode de pista de la gran manipulació que s'amaga, ressaltar que els visigots i els huns es diu que van saquejar Roma, mentre que els carolingis la van alliberar. En realitat, la van ocupar. Va ser una ocupació tàrtara, dels poders que serien el veritable Imperi Romà, tal com conclou la Nova Cronologia. Per això el Vaticà és fora les muralles de la ciutat de Roma, com una “Ciudadella militar”, i fa referència al tàrtar Batu Khan, el nét de Gengis Khan. Batu Khan, Vaticà.

Articles relacionats:

[Colom, el poder hebreu cristianitzat, segons la Cronologia X-185](#)

Kalonimus, Colom, Colón, segons la Cronologia X-185

Spinoza va denunciar la història i la seva cronologia oficial fins al segle XVII

[Home](#) [La Home en Català](#) [Articles](#)

